

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 39. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561857664/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

sekt fløi tilfældigviis om det lille Fartoi, satte sig paa Sømmen af det svulmende Seil og slog med sine glimrende, gjennemsigtige Vinger. Det var en levende Passageer, de havde ombord, og derfor var det, at Børnene klappede i Hænderne.

Tæt ud for Thurø, Øen, hvor *Baldar* slog *Rune*, som det hedder i Julelegen, laae en Smakke; Gudfaderen roede ud til den. Han havde meget at tale med Folkene ombord; *Christian* var fulgt med derud.

Søen var stille; Solen brændte varmt.

»Nu skal Du dog engang komme i Vandet!» sagde Gudfaderen. »I Dag glemte de at forbyde os det, da Touren gjaldt for en Landreise!»

Christian smilte, han vilde gerne flyde om i det klare, friske Vand; hjemme i Byen fik han kun Lov til at trække Strømperne af og gaae ud til op imod Knæerne.

»Det er et andet Bad, end at staae hjemme i Motters Vandballe og faae en Strippe Ferskvand over Hovedet! Klædterne af, min Gut!»

Det skete. Selv stod han der, en atletisk Skikkelse; han løftede den Lille høit op paa sine Skuldre, lod ham stikke Benene tilbage under sine Arme. Det var Billedet af den hellige *Christoffer* med Barnet.

Et vældigt Pladsk lød fra Vandet, og det lukkede sig over dem, spillede i store Ringe og boblede høit, der, hvor de forsvandt. Et Øieblik efter viste sig igjen Gudfaderens mørke Ansigt, det glindsende sorte Haar hang ned over Pande og Kinder, men *Christian* var ikke at see, han var i Springet gledet af. Gudfaderen savnede ham strax og stak i samme Nu ned til Bunden, greb Drengen og løftede ham igjen op over Vandspeilet. Det salte Vand løb den Lille ud af Munden, og han begyndte at græde.

»Skam Dig!» sagde Gudfaderen og gav sig Mine af, at Alt var, som det skulde være, men hans Puls slog heftigere end sædvanligt; godt var det, at Eventyret endte saaledes; mindst tænkte han paa, at et langt vigtigere forestod endnu den kommende Aften.

En af de videste Udsigter i Landet er fra Breininge Kirketaarn; man finder da ogsaa her, som i Vertshuset paa Brocken og slige besøgte Steder, en Bog, hvori den Fremmede skriver sit Navn, stundom ogsaa en almindelig Hjerterudgydelse i slette Vers, eller en Vitighed, som kun morer Autor selv.

Det var i Krigens Tid, og derfor var her øverst oppe anbragt en Telegraph, hvorfra de sorte Tavler magisk hviskede gennem Luften deres dede, men betydningsfulde Sprog. Solen var endnu ikke gaaet